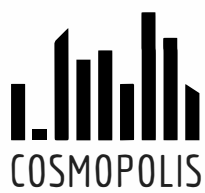

PROVEDU!

Martin

X. 1,

PROVEDU!

Martin

X. Y,

Martin X.
PROVEDU!

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

PROVEDU!

© Martin X., 2016

© Grada Publishing, a. s., 2016

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Korektura Barbora Srencová

Obálka Jakub Karman, Art007

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2016
jako svou 6348. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

Grada Publishing, a. s.,

U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-9403-2 (ePub)

ISBN 978-80-271-9402-5 (pdf)

ISBN 978-80-271-0294-5 (print)

NEČEKANÁ NÁVŠTĚVA 1 (1947)

Začátkem prosince byla zima a od Vltavy to pěkně foukalo. Ulice Prahy byly vylištěné. Starší muž v klobouku naraženém do čela a v šedivém kabátu prošel několikrát kolem pravoslavného kostela Cyrila a Metoděje v Resslově ulici a vždycky se vrátil zpátky. Vypadalo to, jako by si tu něco zapomněl, nebo naopak na něco vzpomněl.

Nakonec se zastavil nedaleko okna do podzemí kostela, kudy se před pěti lety gestapáci marně snažili parašutisty nejprve „vydusit“ a posléze i vytopit. Jako by neměl odvalu jít blíž. Zapálil si cigaretu a v dostatečné vzdálenosti od kostela zkušeně mapoval stopy po kulkách z nacistických kulometů lemující otvor do podzemní krypty. Občas se zadíval do různých směrů, jako by se sám ujišťoval, že tragický konec statečných parašutistů, kteří zde hrdinně položili životy za vlast, byl nevyhnutelný. Všechno by pochopil, i nešťastnou shodu okolností, ale oni měli své instrukce, které nevzali na vědomí. Proto mu vrtalo hlavou, proč se v kostele, odkud nebyla žádná možnost útěku, shromáždilo najednou všech sedm kluků? To byla přeci kolosální chyba.

I tak pociťoval nesmírnou hrdost na těch sedm statečných a snažil se vybavit alespoň obličejů těch několika, s nimiž přišel do kontaktu. Byl jedním z těch, kteří operaci Anthropoid naplánovali, a udělal všechno pro její realizaci. Někdejší šéf československé vojenské zpravodajské služby, přednosta II. oddělení generálního štábu, armádní generál František Moravec dokouřil a zahodil cigaretu. Nic ho nenapadlo, stejně jako už mnohokrát předtím. Němci zničili nejdůležitější dokumenty týkající se vyšetřování atentátu na zastupujícího říšského protektora Reinharda Heydricha. I kdyby je nezničili, dostával by se k nim velice těžko. Za doby svého působení u vojenské rozvědky před válkou, ale i během války si nadělal spoustu nepřátel, jako asi každý, u nějž se sbíhaly důležité informace.

Prezident Edvard Beneš musel po návratu do vlasti Františka Moravce odstavit, aby mohl dokončit politické čachry s komunisty, které začal v Moskvě. Přesto se držel svého úřadu zuby nehty, jako by mu právě prezidentský stolec měl zaručit zdraví či nesmrtelnost. Že to s jeho vnímáním nebylo ještě tak úplně špatné, či že má občas jasnější chvílky, dokázal Beneš, když Moravce prosadil alespoň jako velitele posádky v Čáslavi. Ale bylo to jen na chvíli, to věděli komunisté stejně jako Moravec. Komunisté trpělivě vyčkávali na chvíli, kdy budou schopni s konečnou platností uzurpovat moc nad celou republikou. Ostatně sovětská poradci, mezi kterými nechyběl ani někdejší Moravcův partner, šéf londýnské pobočky NKVD Čičajev, československé komunisty na jejich hvězdnou chvíli dobře připravovali.

Od vody to zas studeně zafoukalo. Moravec si vytáhl límec u kabátu a přemýšlel, kam se vrátne. Prosinec 1947 byl těhotný událostmi věcí příštích a František Moravec věděl, že to nebude žádný med. Alespoň pro něj a další lidi, kteří sloužili během války v Británii a na Západě vůbec. Moravcovi se nechtělo doma lhát manželce. Každý večer si připadal jako pod rentgenem jejích očí a nevyřčených otázek. Jeho paní byla naštěstí zvyklá, že náhlé porady a úkoly se občas neplánovaně protáhly.

Na to být venku a procházet se bylo dost chladno. Sám ale restaurační zařízení nenavštěvoval.

Zahodil obloukem cigaretu a rozhodl se, že ještě nepůjde domů. Zkusí navštívit svého letitého známého, Adama Rokla, který bydlel nedaleko v Žitné ulici. I kdyby nebyl náhodou doma, tak si tolik nezajde.

Adam Rokl byl o něco mladší než Moravec a znali se od roku 1918, kdy bojovali proti maďarským vetřelcům na Slovensku. Spojovaly je i jiné události...

Moravec si neuvědomil, že Adam bydlí až v podkroví. Schody do patného patra by daly zabrat i mnohem mladšímu. Funěl a těžce popadal dech. Jeho věk bývá někdy u mužů označován za nejproduktivnější, ale on se tak vůbec necítil. Bylo mu dvaapadesát, ale podepsaly se na něm všechny probdělé noci, kdy plánoval operace, čekal na depeše o výsledku či průběhu nějaké operace; stresy z bezvýchodných situací, které ho

drtily, a že jich nebylo málo; a přesto přijímal rozhodnutí, na nichž závisely lidské životy. Když se k tomu přidala každá vykouřená cigareta za ty roky ve chvílích nervozity nebo v okamžicích, kdy zaháněl únavu, nebylo divu, že se mu zkrátil dech.

Budu muset přestat kouřit. Anebo ne. Lepší bude, když si najdu kamarády, kteří bydlí v domech s výtahem nebo v nižších patrech, neopouštěl ho sarkasmus ani v těchto chvílích. Jen doufal, že Adam bude doma a on si na chvíli bude moct sednout. Pak ať se děje cokoliv.

Před Adamovým bytem se chvíli potřeboval vydýchat. Jak by vypadal, kdyby mu přítel otevřel a on by nebyl schopen ani popadnout dech, natož pozdravit.

Konečně mohl zaklepat. Dvakrát krátce a jednou dlouze. Některých konspiračních návyků se nedokázal zbavit ani teď, když už o nic nešlo.

„Je odemčeno. Vstupte dveřmi,“ ozval se zevnitř známý hlas, který tak dlouho neslyšel. Adam si po těch letech, co se s Moravcem neviděl, nevybavil smluvený signál, a tak reagoval jako na každého jiného hosta.

Moravec se usmál – „Vstupte dveřmi“, kudy jinudy by také mohl vstoupit? Oknem by to v dnešním stavu nezvládl. A vešel, jak mu bylo doporučeno.

Adam Rokl seděl jako obvykle u psacího stolu a bušil do své letité underwoodky. Příchozímu nevěnoval pozornost, protože dokončoval myšlenku. Před válkou pracoval jako redaktor. Byl vyšší, předčasně šedivý, což mu dodávalo noblesní a seriózní nádech muže po pětačtyřicátém roce života.

„Jen dopíšu odstaveček...“ houkl do chodbičky, aniž odtrhl zrak od papíru.

„Mám času dost. Klidně počkám,“ odvětil Moravec napůl ironicky.

Neviděli se téměř osm let, takže pár minut už opravdu nehráli roli. Z kapsy kabátu vyndal láhev francouzského koňaku a postavil ji na stůl. Chtěl si sundat kabát, ale rozmyslel si to. Adam tu měl pěknou zimu. Buď neměl na uhlí, nebo se mu ho nechtělo tahat ze sklepa až sem, do podkrovní mansardičky.

„Kdyby přišel strýček Karel, také bys ho nechal čekat?“ ozval se přece jen, hostitelovo přezírání se mu přestalo líbit.

Ta slova zapůsobila téměř jako mávnutí kouzelným proutkem. Adamův prst, který ještě před momentem letěl vzduchem, aby uhořel do klávesy, se najednou ve vzduchu zastavil. Pán domu se nevěřícně otočil k návštěvníkovi, jako by si teprve nyní uvědomil, kdo ho přišel navštívit.

„Buď mi vítán, bratře plukovníku,“ roztál mu soustředěný obličej do srdečného úsměvu a vstal.

„Jsem už generál, Adame,“ opravil ho Moravec přátelsky, leč s přídechem lehké ješitnosti.

„Promiň, Františku, v žádném případě jsem tě nechtěl degradovat. Od toho jsou jiní, vid,“ prohodil Adam ironicky a srdečně mu stiskl dlaň.

„To máš pravdu,“ ušklíbl se Moravec. Snažil se budit zdání, že mu na tom příliš nezáleží, ale kdo ho znal, ten věděl, jak na své hodnosti lpí. Konečně si mohl Moravec sednout.

„Raději jsem přestal sledovat dění, protože bych se zbytečně nasral a užíral a nedokázal se potom soustředit na práci,“ omlouval se Adam.

Podal ze starého secesního příborníku dvě koňakové skleničky. Musel je vytřít, protože byly zaprášené. Dlouho koňak nepil.

Obradně si přitukli. Moravec vytáhl egyptky a jednu si zapálil. Adam býval vždy starým mládencem a kvůli jednomu kvítku odmítal přehlížet celou louku. I zařízení a uspořádání jeho bytu postrádalo ženskou ruku. Přesto tu mezi fotkami u zrcadla přibyla jedna, kterou Moravec neznal. Adam byl na ní zachycen v černém obleku s atraktivní dívkou v bílém závojičku. Závojíček jí kryl horní část obličeje, ale i tak to byla nádherná žena. Bezpochyby svatební obrázek. Moravec se raději neptal, o koho se jedná. Dobře věděl, že když mu Adam bude chtít prozradit svoje osudy, dříve či později to udělá.

„Čemu vděčím za tvoji návštěvu, Františku?“

„Šel jsem náhodou kolem, tak jsem se zastavil,“ odpověděl Moravec tak ledabylým způsobem, že mu to nemohl uvěřit ani největší naiva.

„Osm let jsme se neviděli a ty jdeš *ausgerechnet* dneska večer náhodou kolem? Ty nikdy nechodíš náhodou kolem,“ odmítl jeho vysvětlení Adam.

„Máš pravdu. Nechodím,“ připustil Moravec a kopl do sebe zbytek koňaku, jako by to byl nějaký rum. „Byl jsem tam...“ a pohodil hlavou směrem, kde se domníval, že stojí kostel Cyrila a Metoděje.

Adam mu dolil. Dešifroval obsah jeho gesta.

„No a?“

„Nic, chtěl jsem být chvíli s někým blízkým.“

Tolik upřímnosti od starého zpravodajce překvapilo. Moravec byl vždy velice noblesní a vtipný společník. Dokázal bavit celou společnost, ale své emoce dával jen zřídka najevo. A když už dal nějakým průchod, tak to byly většinou návaly vzteku, kdy bylo lepší se mu vyhnout.

„Vracíš se na místo činu, Františku?“

Moravec neodpovídal a zamyšleně kroužil koňakem ve skleničce. Kolikrát už před kostelem postával a přemýšlel, jestli tenkrát udělal skutečně všechno, co mohl. Jestli něco neopomenul nebo nemohl rozhodnout jinak, než mu jeho podřízený podle předpisů odpověděl: „PROVEDU!“

HLÁŠENÍ 1934

Na začátku roku dostává plukovník Moravec kopii hlášení shrnující mezinárodní politické události roku 1934 od Rudolfa Kinčla, vysokého diplomata a stálého delegáta ČSR při Společnosti národů:

Hned v lednu uzavřelo Polsko s Německem smlouvu o neútočení, která se neopírá o Společnost národů (dále jen SN). Poláky k tomu vedla především nevraživost vůči ČSR, které nemůže zapomenout prohru ve válce o Těšínsko (1918). Opustilo tím spojeneckou frontu s Francií. V Podunají posílil svoji pozici Mussolini. Snažil se uzavřít italsko-maďarsko-rakouský blok, který by nejen byl schopen odolávat Německu, ale měl by zřejmě dost sil i proti Malé dohodě.

Že Německo zbrodí ve velkém, není tajemstvím: 17. dubna sdělila francouzská vláda britské, že nevidí možnost k novému vyjednávání (v rámci odzbrojovací konference), když Německo trvá na zno-

vuvyzbrojování a zvýšilo své úvěry (o 350 mil. marek) k rozmnožení svých vojenských sil.

Schůze hlavního výboru odzbrojovací konference (květen-červen) také nic nevyřešila. Američané vzkázali, že se budou držet stranou jakéhokoli evropského konfliktu. Jen francouzský ministr zahraničí Barthou, podporován sovětským kolegou Litvinovem, Malou dohodou a Tureckem, naléhal, aby konference bez průtahů řešila otázky bezpečnosti. Ovšem nebylo s kým jednat, Německo opustilo SN.

Barthou se také společně s dr. Benešem velice angažoval za přijetí Sovětského svazu do SN, jejíž kredit byl značně oslaben odchodem Japonska a Německa. Barthou navrhoval vytvoření tzv. Východního paktu, který by měl za úkol za součinnosti Německa, Polska, ČSR a Sovětského svazu zajišťovat mír ve východní Evropě. Ve svém plánu spatřoval především sovětskou „brzdu“ Německa, které Francii označilo za svého úhlavního historického nepřítele (viz Mein Kampf).

Rozvoj evropské ekonomiky zdecimované krizí zbrzdilo ještě víc jednostranné německé zastavení plateb do ciziny včetně reparační půjčky.

Ani další alarmující události, jako byla Noc dlouhých nožů, vražda rakouského kancléře Dollfusse, smrt prezidenta Hindenburga, atentát na jugoslávského krále Alexandra (a francouzského ministra zahraničí Barthoua) v Marseille, nenechávají svět v klidu. Atentát vzbudil vzrušení a zděšení pro svůj politický dosah. Vzrušení a zděšení, ale to bylo také vše...

Maně se mi vynořila vzpomínka na vraždu sarajevskou v r. 1914, která dala podnět k rozpoutání I. světové války.

Když jsem o věcech hovořil s italským vyslancem Marcim a nadhodil: „K čemu to asi povede?“, odvětil bez rozmyšlení: „Myslím, že k válce.“

Hitlerovi stále téměř všechno prochází. Přes jistou nervozitu žádný stát zatím výrazně nereagoval. S jedinou výjimkou - Musollini byl po vraždě Dollfusse na Hitlera nakvašen a dal obsadit hranici na Brenneru. Demonstroval, že je odhodlán zabránit případnému obsazení Rakouska.

MASKOVANÁ MILENKA (1935)

Blížil se nenávratně konec roku. Začátkem prosince 1934 si Adama na Barrandov pozval producent Jaroslav Bílý, velice svérázný muž, ostatně jako většina lidí kolem filmu. Adam pro něj dopisoval filmové libreto.

„Jak jste daleko s tím scénářem?“ vybafl na něj místo pozdravu.

„Je to prakticky hotové...“ zalhal Adam.

„Aha. To jste v půlce, jo?“ odhadl stav textu správně Bílý. Vyjadřoval se velice přímočaře a úsporně, jako by za každé zbytečné slovo musel zaplatit. Adam přikývl.

„Hmm,“ zabručel nepřekvapeně Bílý, „dávám vám ještě půldruhého měsíce. Pak mi to přineste, nebo si to veledílo můžete strčit za kloobouk. Jasný?“

„Jasný...“

„Tak fajn,“ uzavřel debatu Bílý.

Adam se chystal k odchodu, když ho ještě Bílý zadržel.

„Možná byste mi mohl pomoci. Mám připravit na silvestra takovou monstr akci pro smetánku. Kostýmy, trocha romantiky. To všechno zasazené na Barrandovské terasy. Potřebuji tomu dát nějaké motto. Nenapadá vás něco?“

Silvestr, smetánka, kostýmy, romantika, šrotovalo Adamovi hlavou. Aby to v tom bylo všechno a ještě to mělo rajcovní nádech, ale ne zas moc, aby neurazil příslušníka honorace.

„Co takhle ‚maskování milenci‘?“

„Maskování milenci?“ zaujal Adamův nápad Bílého. „To nezní špatně. A co dál, člověče? V čem to bude výjimečné?“

„V tom, že hosté přijdou převlečení za nějakého filmového milovníka nebo milovnici. To se přece ke konci roku hodí, ne?“ navrhoval Adam.

„Jo, ale...“ souhlasil Bílý. „Potřebuji třešinku na dort. Něco malinko tajemného a rozverného. Je konec roku, lidé se chtějí bavit.“

„Maska.“

„Jaká maska?“

„Škraboška přes půl obličeje jako o benátské noci,“ zakryl si Adam na chvíli dlaní horní polovinu obličeje a škvírou mezi prsty se díval na Bílého. „Je to tajemné, návštěvníkům to dá pocit intimity a touhu po dobrodružství přesně v duchu sloganu maskování milenci.“

Tohle si Bílý dokázal představit. Každý z hostů může přijít oblečený za kteréhokoliv filmového hrdinu, záleží jen na jeho fantazii a možnostech. Škraboška svádí k dobrodružství a přitom je dostatečně tajemná.

„Tak fajn, to by šlo,“ ocenil Adamův nápad svým lapidárním způsobem. „A běžte už psát, člověče!“

Adam vypadl z jeho kanceláře doslova jako cukrář s bábovkou.

Týden před silvestrem neměl Adam ani potuchy, kam se vrátne. Dostal pozvání od několika přátel, ale vůbec se mu nikam nechtělo. Neraď předstíral, že má dobrou náladu. A silvestr takovým dnem byl. Byl téměř rozhodnutý, že zaleze do postele a nechá všechny s pánembohem juchat do rána. On si užil během celého roku. Jenže se mu znovu ozval producent Jaroslav Bílý.

„Měl bych pro vás, pane Rokl, jednu pozvánku na soukromou silvestrovskou party na Barrandovských terasách. Rád bych vás tam viděl...“

„To jste mě mile překvapil, pane Bílý,“ zalhal Adam.

„Letos to bude unikátní. Přijďte převlečený za nějakou filmovou postavu. Mottem jsou ‚maskování milenci‘. Abych nezapomněl, každý musí mít zahalenou polovinu obličeje. Tu horní. Je to jasné?“

„Zcela, pane Bílý. Je to unikátní nápad,“ krotil se Adam do seriózního tónu.

„Že jo! Také jsme to dlouho připravovali. Tak fajn. Pozvánku posílám po poslíčkovi...“

„Tak fajn,“ napodobil ho Adam. Když vám producent vašeho budoucího filmu sdělí, že by vás někde rád viděl, jedná se o zdvořilý rozkaz. To si Adam uvědomoval, i když se mu nikam nechtělo, a už vůbec ne v nějaké pitomé masce.

Druhý den seděl v barrandovské kostymérně Boženky Borkové, spřízněné duše, která přemýšlela, do čeho ho obléct a jak ho co nejlépe namaskovat. Přinášela množství různých kostýmů, ale s žádným nebyla spokojená.

„Kostým musí podtrhnout vaši osobnost,“ tvrdila Boženka, když zas obleky odnášela.

Adam se na sebe zadumaně díval do zrcadla a napadala ho jediná maska, která by mu během večera zaručovala klid.

„Boženko, ten můj ksicht se hodí tak akorát na King Konga, nemyslíte?“

„Hahaha,“ pronesla kysele. „Raději mi řekněte, co rád děláte?“

Adam viditelně ožil, ale než stačil něco říct, Boženka ho umravnila: „Ale, ať je to slušné, pane Rokl.“

„V tom případě rád šermuji.“

Záliba v soubojích ho inspirovala: „To je nápad. Oblečte mě do brnění, aspoň nebudu muset tancovat.“

Boženka z něj byla nervózní. Občas mrkla zkoumavě na jeho obličej v zrcadle. Adam měl totiž velice mladistvý obličej. Ale hlavu mu pokrýval hustý porost sněhobílých vlasů.

„Brnění? Hmm, jo, to by šlo. Brnění? No, hmmm...“ zabručela náhle a odešla.

Když se vrátila, nesla přes ruku černé kalhoty, sněhobílou košili, červenou šerpu kolem pasu, černý klobouk s rovným dýnkem i krempou a šátek v téže barvě se dvěma otvory.

„Chcete ze mě udělat lupiče gentlemana Arsèna Lupina?“ těšil se Adam.

„Budete Zorro Mstitel jako vystřižený. Přes ten šátek se vám bude dobře dýchat. Oblečte si to,“ vybídla ho, a tak se Adam stal elegantním Zorrem. Přesto nebyl stoprocentně spokojený.

„Víte, ty moje bílé vlasy... Vypadám jako Zorro těsně před důcho-dem.“

Adam měl husté, ale zcela bílé vlasy už od svých osmnácti let. Tehdy se přihlásil jako mnoho sokolů k obraně Slovenska před Maďarským vpádem. Na jednom nádraží se podařilo nečekaným útokem v obrněném vlaku Maďarům zaskočit malou československou

jednotku. Řádili tam stejně ukrutně jako ve středověku na Moravě a několik desítek našich vojáků doslova utloukli pažbami nebo jim bajonety rozřezali břicha... Tehdy Adamovi během půl hodiny zbělaly vlasy.

„Máte pravdu,“ souhlasila Boženka. Sundala mu klobouk i škrabošku a hodila mu přes ramena ručník a vlasy mu obarvila na černo. Adam tím jednoduchým trikem „omládl“ nejméně o deset let.

„Tu barvu můžete kdykoliv smýt. Ještě to dokonalé není,“ nesouhlasila s ním, „ale s tím nic nezmůžu. Vy ano.“

„A co mám udělat?“

„Necháte si narůst knírek. Takový tenoučký, jako měl v posledním filmu Clark Gable.“

Na Barrandovské terasy se na silvestra sjela celá pražská honorace, soudě podle zaparkovaných automobilů. Adam se málem za svoji hadimršku styděl.

U vchodu shodil ze zad tmavý plášť, odevzdal velice spoře oděné hostesce svoji pozvánku a vzal si skleničku wellcome drinku, jímž bylo francouzské šampaňské. Procházel sálem a nikdo ho s vlasy nabarvenými načerno, s čerstvým knírkem, který svědil jako čert, a typickou škraboškou z šátku, nepoznával. Jako by měl kouzelný plášť přitahující pohledy, ale zároveň zajišťující anonymitu. Okamžitě vzbudil pozornost ženského osazenstva. Některé dámy dokonce vypustily fámou, že v té masce Zorra dorazil Oldřich Nový.

Bylo tu mnoho krásných a zajímavých žen, ale Adam si řekl, že nebude pospíchat s výběrem partnerky pro dnešní večer. Ať spadne třeba z nebe.

Nespadla. Ucítil ji. Mezi mnoha vůněmi ho nejvíce vzrušoval parfém Antonio Salieri. Hledal jeho nositelku, až ji konečně spatřil. Měla na sobě křiklavé šaty tanečnice flamenca. Zorro a tanečnice flamenca a za uchem krvavou růži! Byla nádherná. Že to bude osudová žena dnešního večera, podtrhávala její škraboška posetá drahými kameny kryjící horní část jejího obličeje. Ani nevěděl, co ho to napadalo, a nabídl jí rámě. Ona se do něj zavěsila, jako by patřili k sobě.

„Jsem Renata,“ představila se.

Víc o sobě za celý večer neprozradila. Vystihovali motto večera – „maskovaní milenci“. Její brilantový prsten a náušnice prozrazovaly jediné – nouzí určitě netrpěla. Nechybělo jí ani sebevědomí. Na rozdíl od jiných se neotáčela po hvězdách stříbrného plátna. Nechal ji chladným příchod Raula Schránila, Adiny Mandlové, Saši Rašilova, nebo dokonce Hugo Haase.

Renata s Adamem téměř beze slova protančili až do nového roku. Vpíjeli se skrz své masky jeden druhému do očí a jejich letmé dotyky obstarávaly kromě několika nezbytných slov celou komunikaci. Adam během večera mnohokrát poděkoval Božence Borkové, že pro něj zvolila jen pruh látky s otvory místo očí, který umožňoval pohodlné dýchání a zachytával pot.

Adam prakticky celou dobu z Renaty nespustil oči, jako by ho očarovala. Jen v jednu chvíli přitáhla jeho pozornost skupinka pánů u nejhonosnějšího stolu, mezi nimiž seděl majitel Barrandova a Lucernafilmu, Miloš Havel. Byl bez škrabošky a mezi svými přáteli se vyjímal jako král mezi svými poddanými. Hovořil velice klidně a pomalu, celá společnost u stolu jako na povel zmlkla a téměř nábožně mu naslouchala, servilně pištěla nebo se hihňala jako studentky z gymnázia. Všem bylo mezi třiceti a čtyřiceti lety, jejich elegantní oblečení připomínalo někdejší módu londýnských dandyů, žádnému nechyběla hůlka a orchidej v klopě.

„Jestli vás, Adame, ta partička zajímá víc než já, pochopím to...“ pronesla poněkud ironicky Renata.

„Nic nemůže být dneska večer zajímavější než vy,“ odpověděl Adam. „Vy je znáte?“

„Jistě,“ šetřila slovy Renata. „Režisér Krška, režisér Čáp, scenárista Felix de la Cámara, esoterik Arvéd Smíchovský. Pánové, kteří nacházejí uspokojení u pánů.“

„Aha.“

Zvěsti o sexuální orientaci Miloše Havla se dostaly i k němu.

„Jestli chcete, představím vás...“ nabídla sarkasticky Renata.

„A pánové by mě samým horkem ugrilovali a snědli ještě zaživa...“ odmítl nabídku Adam.

„A co když to samé chci udělat já?“

„Kdybyste mě ráčila ugrilovat a sníst, mohu jen nabídnout, že skočím pro kečup a tatarskou omáčku,“ nabídl Adam potěšeně.

„Pojďte radši tancovat,“ zasmála se Renata.

Kolem druhé hodiny zašli stranou, aby nebyli tolik na očích, a Renata mu dovolila, aby ji konečně políbil. Mohlo jí být kolem třiceti. Měla ideální postavu a stále nádherně voněla parfémem Antonio Salieri. Decentně a přitom nepokrytě s ním koketovala celou noc. Adamovi nevadilo, že neudržel duchaplnou konverzaci. Kradmé doteky a pohledy byly pro něj naprosto nepoznaný, vzrušující zážitek.

Její ústa byla stejně dráždivá, jako ona při tanci, a chutnala po šampaňském a jahodách. Adam už nedokázal ovládnout svoji zvědavost. Využil polibku a pokusil se jí stáhnout škrabošku. Renata včas odhalila jeho záměr a mrštně se mu vyvinula z náruče. Přesto setrvávala v jeho blízkosti.

„To byl netaktní pokus, Adame,“ vyčetla mu.

Adam jí nabídl rámě a odvedl k prvnímu volnému stolu, kde se posadili. Nabídl jí cigaretu, kterou ráda přijala. Zastrčila ji do špičky ze slonové kosti a počkala, až jí zapálí.

„Omluvte moji uspěchanost,“ zkoušel si ji udobřit a zapálil si také.

„Uspěchanost?“ zamyslela se Renata. Položila oba lokty na stůl a pravou rukou si podepřela hlavu. Dostala se tak do lehkého předklonu a nabídla tak svému společníkovi nejúžasnější výhled do svého výstřihu. Kam se na to hrabaly všechny krásy světa. V té poloze vyzývavě setrvávala. Dobře věděla, kam se Adam dívá. Proto si ženy podobně strížené šaty pořizují. Štěrbinami pro oči v masce sálalo její vzrušení.

„Vy si rád hrajete se slovy, co? Dobrá, uspěchanost,“ souhlasila. Zdálo se, že k nim doznívá tklivá melodie orchestru R. A. Dvorského, dodávající příjemnou zvukovou kulisu. Adam se rozhodl skončit s koketováním.

„Mám tu vůz. Pojďme ke mně, kde bychom mohli pokračovat a vůbec nespěchat,“ zdůraznil, „v poznávání jeden druhého. To by přece byl úžasný začátek nového roku, nemyslíte?“

Renata se opřela o opěradlo sedačky a výhled byl ten tam.

„To je další vaše uspěchanost. Ženy, které první večer odhalí svoje tajemství, ztrácejí u mužů na přitažlivosti, nemyslíte?“ pronesla mazlivě.

To bylo jako studená sprcha.

„Záleží i na muži, kolik se toho chce hned první večer dozvědět a kolik si nechá na jindy,“ zkoušel Adam poslední šanci.

„I vy si rád hrajete. A hra je zajímavá, dokud trvá, ne?“

S tím souhlasil. To se málem dalo vykládat jako souhlas...

„Tak ji nekažte.“

Rozhodl se kapitulovat. Jemně ji políbil na hřbet ruky.

„Máte pravdu. Hra je zajímavá a přináší vzrušení, jen pokud se hraje. Věřím, že ji budeme hrát co nejdéle.“

Zbytek dnešní noci zůstane sám. Alespoň v něčem jsem první, říkal si otráveně. Dlouho nedostal košem, tak se ho to dotklo, i když ho to zároveň trochu vzrušilo.

Když mu za týden v práci na stole zazvonil telefon, vůbec nevěřil, že by to mohla být ona.

„Mám pro vás návrh,“ pronesla svůdně, až se mu zatočila hlava.
„Můžete si vzít na týden dovolenou?“

Dovolenou v lednu si bere jenom lyžař nebo blbec, napadlo ho jako první. Nejsem ani jedno, ani druhé.

„Úžasný nápad,“ odpověděl neméně vřele.

„Do Davle trefíte?“ škádlila ho.

„Doufám. Kdybych cestou bloudil, zeptám se.“

„Je tam hotel V Záhoří. Přes den se můžete věnovat procházkám nebo běžkám, jestli jim holdujete. Ale s mírou, protože večer bych si vás vyzvedla a...“

„A...“

„Nechte se překvapit.“

Adam běžkám neholdoval. Nebezpečí, že by se přes den uhnal při sportovním výkonu, nehrozilo. Potřeboval však dokončit scénář a v Praze se mu to vůbec nedařilo. Pobyt V Záhoří, kde by ho nic přes den nerozptylovalo, mohl být pro jeho psaní blahodárný.

Davelský hotel V Záhoří nebyl nijak výjimečný. Uvnitř byla milá recepční, která tloukla z nudy špačky. Potvrdila jeho rezervaci a odvedla ho na pokoj číslo 9. Kromě něj tu byl ještě jeden host v čísle 6, jinak

nikdo. Oznámila mu, kdy se podává snídaně a večeře, a dala mu klíč od budovy, kdyby večer někam vyrazil. Noční službu v hotelu vzhledem k absenci hostů nikdo nadržel.

Jeho pokoj byl světlý, velký tak akorát, s koupelnou. Tady se bude pracovat a milovat, těšil se. Jen postel byla na jeho vkus trochu moc rustikálního typu. Kdyby měl tomu kusu nábytku přiřknout sex-appeal, byla by to velká, bachratá nula.

„Nevadí,“ utěšoval se, „alespoň se hned nerozpadne.“

K večeru scházel v příjemném rozpoložení z prvního patra do restaurace. Jeho představy ovládala Renata. Na recepci ho žádný vzkaz nečekal. Byl přesvědčený, že její výzva přijde v průběhu večera. Noc se teprve rodila a byla ještě hodně mladá.

V restauraci bez hostů byla v nabídce pouze dvě jídla. Krupičná kaše a kachna.

„Dejte si *Ente*,“ zaslechl nad sebou dobře míněnou radu. Zvedl oči k obtloustlejšímu muži s kulatými brýlemi a dobráckým obličejem.

„Mohu sednout k vám?“ optal se opatrně muž v klobouku s kančí štětkou.

Na první pohled i poslech Němec jak poleno.

„Jsem inženýr Rolf Formis,“ představil se muž.

„Adam Rokl. Myslíte, že bych si měl dát kachnu?“

„Ja. Je super!“

„Nerad bych na noc těžké jídlo,“ polkl Adam na sucho, i když mu výběr příliš jiných šancí nedával. S Formisem hovořil německy, protože kulaťoučký inženýrek se s češtinou příliš okatě pral.

„V tom případě bych radil nezapíjet plzeňským pivem, ale sušším červeným vínem,“ opáčil spiklenecky. „Jestli dovolíte, navečeřím se s vámi a objednáám víno. Jsem vděčný za společnost, od silvestra je tu pusto.“

Mluvil s *bayerisch akcentem*, který se snažil kultivovat některými frázemi spisovné němčiny.

„Jsem z Německa. Emigrant,“ dodal rezignovaně, „bydlím tady.“

Být emigrantem musí být výnosné, když si může dovolit bydlet V Záhoří, to bych si také nechal líbit, blesklo Adamovi v první chvíli hlavou.

„Není to příliš na vystrkově?“

„Místa na první pohled nevýhodná mají jiné výhody,“ odvětil záhadně inženýr Formis jako Sibyla delfská. „Nejsou příliš na očích, a jsou tak bezpečnější... Když potřebuji na schůzku, v Praze jsem za dvacet minut,“ prozradil. „Ale tady, díky krásné přírodě a lidem, by se dalo vydržet do smrti.“

„A proč se vám zdá být Praha nebezpečná?“

„Pro některé emigranty není bezpečno nikde. Jen někde víc a jinde méně. Nechci malovat čerta na zeď, ale i vám jednou může být pěkně horko.“

„Nesmysl,“ odmítal jeho obavy Adam. „Společnost národů Německu nic nedovolí. Máme smlouvy s Francií, Rumunskem a Jugoslávií. Británie by také nic takového nedopustila.“

„Závidím vám vaši pevnou víru, Adame, a ze srdce vám to přeji. Ale počkejte, až u vás začnou dělat nepokoje moji sudetští krajané... Jsou jich přes čtyři miliony a to není málo.“

Málo to rozhodně nebylo.

„Proč by dělali nepokoje, pane inženýre? Vždyť se u nás mají lépe, než by se měli ve své říši. Když se lidé mají dobře, nebouří se. Byli by sami proti sobě,“ nesouhlasil Adam. Zakrojil do šťavnatého stehna a dal si kousek do úst. Byla to vyloženě mana nebeská.

„Řeknu vám proč,“ odvětil Formis. „Protože jenom Němci dokážou povýšit na povinnost pocit sounáležitosti ke svému národu. Ten byl po první světové válce zašlapán do země a potupen. Cítíme to všichni jako strašnou křivdu bez ohledu na to, kde žijeme a jakou máme životní úroveň. Dejte si pozor, aby vaši krásnou republiku jednou nezašlapaly boty, kterými váš Baťa obul náš Wehrmacht.“

Adam spláchl poslední sousto lahodným douškem vína. Nevěřil, že by Němci mohli kohokoli beztrestně ohrožovat. Hlavně toužil, aby se mu konečně ozvala Renata, a mohl tak opustit společnost jinak příjemného inženýra.

„A proč jste tedy utekl, pane inženýre? Vy snad necítíte sounáležitost s říší a Vůdcem?“

„S Německem sounáležitost cítím a vždycky budu. S Hitlerem v žádném případě.“

Když domluvil, přišla recepční se vzkazem pro Adama – Renata se omlouvala, že dnes nepřijede.

Vzkaz pokazil Adamovi náladu. Tolik se těšil na to, jak bude převkapaná, až ho uvidí v jeho „přírodní“ barvě vlasů a bez knírku. Naletěl jako zamilovaný studentík nudící se ženě a místo sexuálních radovánek mu hrozilo, že bude rozebírat situaci Německa s nějakým emigrantem.

„Dáte si ještě se mnou skleničku vína?“ nabídl mu Formis.

„Nedám. Chtěl bych brzy ráno začít pracovat a k tomu potřebuji čistou hlavu,“ odmítl Adam zdvořile.

„Ani když vám slíbím, že už neřeknu o Německu ani slovo?“

Ten muž musel být velice osamělý a upřímný.

Ráno se Adam vzbudil kupodivu před osmou hodinou. Cítil, že večer popil více, než byla jeho norma. Hlava ho však nebolela, což byla známka konzumace kvalitního vína. Když se trochu omyl, byl fit. Nechal si přinést snídani na pokoj a začal pracovat.

Zabral se natolik do práce, že nešel ani oběd. Po radikálních zásadách se mu scénář scvrkl na třetinu. To ho tak vyděsilo, že raději nepokračoval v práci. Od dlouhého sezení ho bolela záda. Pocítil vyložené nutkání se protáhnout. Oblékl se a vyšel na procházku. Před hotelem si všiml mercedesu s německou poznávací značkou. Aspoň si inženýr Formis může popovídat s nějakým *soukmenovcem*.

Mráz ho štipal do uší a do tváří, ale bylo mu dobře. Za půl hodiny ho procházka přestala bavit. Nebyl zvyklý špacírovat sám jen tak bez cíle a dostal neodolatelnou chuť na kávu a kousíček něčeho sladkého. Zamířil zpátky do hotelu.

V restauraci seděl inženýr Formis s ženou a mužem. On byl fešák, vyloženě takový ten typ, na který ženy letí. Střední podsaditá postava, býčí šíje, široká ramena. Ona měla upřímný kukuč a blond vlasy uvázané do uzlu. Oba byli sportovně oblečení do vlněných svetrů a manšestrových kalhot.

„Adame,“ mával na něj Formis rukou. „Pojďte k nám.“

Ze slušnosti se s nově příchozími pozdravil a nechal si přinést vídeňskou kávu a Sachrův dort. Když inženýr Formis spatřil vábně vypadající zákusek, neodolal a poručil si ho také.

Muž a žena u stolu se představili jako Hans Müller a Edith Kersbachová. Tvrdili, že pocházejí ze severního Vestfálska, z malého městečka Bielefeld.

Hans Müller, to je jméno vhodné akorát pro podvodníka, napadlo ihned Adama. Znal to v místech, odkud Müller s Kersbachovou pocházeli. V Bielefeldu se narodil dr. Oetker (vykynul z prášku – jak si dělali místní legraci) a v jeho okolí se podle archeologických výzkumů odehrála jedna z nejkrvavějších bitev starověku mezi cheruskými kmeny a římskými legiemi.

„Na úpatí Teutoburského lesa dal Arminius, po vašem Hermann, na frak římskému vojevůdci Publiovi Quinctiliovu Varovi,“ nadhodil Adam. „Zachránilo se z té řeže tenkrát jen šestnáct legionářů v čele s Cassiem Chaereou, jedním z atentáčníků na Caligulu.“

Římská historie ho bavila.

Müller s Kersbachovou zrozpačitěli. Nepatřili mezi fanoušky antické historie. Inženýr Formis mu však zatleskal.

„Pár kilometrů od Bielefeldu je městečko Detmold. Tam postavili Hermannovi pomník. To musíte znát...“ obrátil se na Kersbachovou, která se jen nervózně usmála.

Socha připomínala zdálky nevzhlednou romantickou, přerostlou obludu, ze které si utahoval Schiller, nedodal Adam raději, aby se jich nedotkl. I slavný básník si svým britkým názorem a prostořekým jazykem vysloužil odsouzení většiny národa.

Müller s Kersbachovou o Hermannově památníku neměli ani potuchy. Byli historií nepolíbení.

Adam se napil stydnoucí kávy a ukrojil si kousek dortu.

„Kvůli tak skvělému zákusku bych byl ochoten i vraždit,“ pochválil sladkost. Vyhlédl z okna ven. Stmívalo se. Čekal ho nejspíš další večer bez Renaty. V případě její další omluvy měl jasno, jak přebije svoje erotické touhy. Dá si celé pečené vepřové koleno a plzeňské pivo. Určitě by usnul jako dřevo bez jakýchkoliv nutkání.

Když dopíjel kávu, přišla k němu taktně číšnice a sdělila mu, že někdo na něj čeká venku. V tu chvíli by nejraději proskočil stropem.

Renata na něj však před hotelem nečekala. Stála tu přistavená přepychová americká limuzína a u ní byl šofér.

„Nasedněte si prosím, mám vás odvézt,“ přidržel mu dvířka.

„A kam jedeme?“

„Za paní Renatou,“ zněla stručná, slušná a nic neříkající odpověď.

Začala pohádka tisíce a jedné noci. Adam nasedl a všechno zahodil tenhle večer za hlavu. Nejprve se zaposlouchal do krásně tichého zvuku silného motoru. Když chtěl vyhlédnout, zabránily mu v tom záclonky na oknech. Nešlo je vůbec roztáhnout. Šofér po něm loupil ve zpětném zrcátku očima.

„Paní Renata trvá na tom, abyste se nechal vézt a nic nedělal,“ prohodil.

„Jinak?“ zajímalo Adama, kam až je ochotna Renata ve své hře zajít.

„Jinak vás mám vysadit,“ zněla strohá a přesvědčivá odpověď.

Adam vůbec nestál o to být vysazen v noční zimě kdoví kde. Že by ho šofér bez milosti nechal napospas někde na vedlejší silnici, o tom nepochyboval. Aspoň věděl, na čem je. Tajemná hra na kočku a myš pokračovala. Podvědomě se chtěl podívat alespoň na hodinky, aby měl představu o čase, ale zakázal si to. Hodlal dodržovat pravidla, která ho vzrušovala...

Limuzína zastavila uprostřed lesa, kde se náhle vynořila přepychová zděná dvoupodlažní stavba obehnaná vysokým plotem. Šofér projel bránou a zaparkoval nedaleko domu. Počkal, až Adam vystoupí, a vyzval ho: „Jděte dál, dveře jsou otevřené.“

Adam přešel asi dvacet metrů k domu a sníl mu křupal pod nohama. Vstoupil do rozlehlého pokoje, který osvětlovalo pouze světlo z krbu. Krb vydával příjemné teplo a dokonalé tajemné pološero. Jestli neudělá víc světla, tak si změny barvy jeho vlasů nevšimne.

První, co ucítil, byla charakteristická vůně Renatina parfému. Stejná značka, jen tentokrát o něco těžší a smyslnější vůně, která na jeho centrální nervovou soustavu působila jako postupné afrodisiakum. Ta vůně byla podmanivá jako melodie, která se vetře do hlavy a člověk se jí nemůže zbavit. Na rozdíl od neodbytného songu však vůně Adamovi vůbec nevadila.

Na stěnách i na podlaze byly medvědí a kančí kůže. V rohu u krbu stála postel. Na druhé straně byly dva hluboké ušáky postavené proti sobě. Víc si nestačil všimnout, protože z jednoho ušáku na něj zamávala štíhlá ruka.

„Přeji dobrý večer,“ uslyšel Renatin měkký hlas. Za chvíli se ze tmy vynořil i její obličej skrytý stejně jako na silvestra za škraboškou.

„Dobrý večer, Renato,“ pozdravil ji rozechvěle a zamířil k ní, aby ji políbil. Aspoň na tvář, ale ona ho zastavila.

„Sedněte si do toho křesla naproti mně.“

Adam poslechl. Jeho oči si zvykaly na přitímní. Atmosféra připomínala Rembrandtovy obrazy – nepodstatné bylo ponořené do šerosvitu a to důležité z něj velice rafinovaně vystupovalo. Ovšem při nepatrné změně zdroje světla, stejně jako u Rembrandta, se z vedlejšího motivu mohl stát hlavní nebo se mohl utopit ve tmě.

„Na co myslíte, Adame?“

„Říkal jsem si, jestli se tu nebojíte. Taková divočina uprostřed lesa.“

„Jste nesmírně starostlivý. Jestli se ještě někdy uvidíme, nechám vám zavázat oči, abyste neviděl vůbec nic a zbytečně se nerozptyloval,“ bavila se Renata. „Po levé straně křesla je stolek, kde je víno, koňak nebo whisky. Obslužte se.“

Adam si nalil koňak a nabídl jí cigaretu. Doufal, že se díky tomu k ní dostane blíž. Ale Renata si zapálila svoji cigaretu. Zapalovačem na chvíli osvětlila svůj obličej. Každá i sebekrásnější tvář osvětlená zespodu dostane poněkud strašidelné rysy. V Renatině případě to byl správně namíchaný koktejl smyslného hororu. Její tvář, jež se znovu ponořila do tmy, v něm ještě víc zintenzivňovala jeho touhu po tělesném kontaktu. Potřeboval cítit její pokožku, dotýkat se jí.

„Chtěl byste odkrýt moje tajemství?“

„Ano.“

Renata škrtl zapalovačem a zapálila svíčku, kterou odložila na stejný stolek, jako měl po své levici Adam. Svíčka na ni vrhala mihotavé světlo. Renata měla oblečené tenké, poloprůsvitné šaty, pod nimiž bylo vidět drahé spodní prádlo.

„Co nejvíc vzruší muže?“ zeptala se.

„Nádherná nahá žena...“

„Omyl, vážený,“ opravila ho. „Mužovu fantazii žena podněcuje vnějšími stimuly. Vůní, namalováním, účesem. Ty signály aktivují u mužů tvorbu hormonů, takže se nijak výrazně neliší od zvířete. Pro to na začátku musí být žena alespoň částečně zahalená nebo po vašem

částečně obnažená, aby se v mužské mysli nerozbourily jen hormony, ale také zažehla fantazie,“ řekla a hodlala se také podle toho řídit. Začala si pomalu rozepínat zip u šatů a škvíry masky byly otočeny k němu, ale její oči nezahlédl. Jen občas záblesk bělma...

„Jste dobrý milenec?“ zeptala se svádívě.

„Myslím, že nejsem špatný.“

Žádný chlap přece nepřizná, že v posteli stojí za starou bačkoru.

„Tak já vám něco ukážu, abyste byl špičkový milenec, Adame.“

„Aspoň v něčem budu první...“

„Sedte a dívejte se, jinak byste všechno pokazil.“

To nechtěl ani za nic na světě.

Renatiny prsty vklouzly za podprsenku a začala se hladit. Nejdřív na prsou. Vžila se tak do svých pocitů, že zřejmě Adama přestala vnímat. Podprsenka jí vadila, a tak ji sundala. Občas přerušila mazlení a něžně si zmáčkla bradavky. Pak jí ruce sklouzly do klína. Neměla před ním žádné zábrany. Byla úchvatně prostopášná a erotika pro ni byla tou nejpřirozenější věcí. Adam fascinovaně zíral, jak se víc a víc vzrušuje. Bylo to k nevydržení. Když už si myslel, že mu z toho praskne hlava, dosáhla Renata vrcholu a chvíli se klepala v orgastické křeči.

„Díval jste se pozorně?“ zeptala se, když se zase uklidnila.

„Nešlo nedívat se pozorně,“ přiznal Adam, kterému vzrušením bušila krev ve spáncích. Nejstrašnější by bylo, kdyby ho vyhodila na mráz. Asi by z toho přetlaku vybuhl.

„To je dobře, že jste mě sledoval. Teď budu chtít, abyste mě takhle hladil vy,“ řekla zastřeně a její ruka s brilantovým prstenem se vytrčila do světla a dávala mu jasné znamení, aby zmizel v hluboké tmě jejího ušáku, což také okamžitě udělal.

Smrt na černé frontě

Americká limuzína přivezla Adama zpátky. Všude byla tma, jen nad vchodem svítilo světlo. Šofér mu přidržel dveře a Adam vystoupil. Po noci, jakou v životě ještě nezažil, měl jedno jediné přání – zalehnout a spát, dokud se sám od sebe neprobudí. Překvapilo ho, že hlavní vrata byla ode-mknuta, ale to nebyla jeho starost. Zamkl za sebou a těšil se na kutě.

Ve svém pokoji se svlékl z toho nejnutenějšího a svalil se do postele. Rustikální, nerustikální, nyní byla postel úžasná. Poslední, co ho napadlo před usnutím, bylo, že si nevšiml, zda před hotelem viděl mercedes německého páru. Záhy usnul jako špalek.

V jednu chvíli se mu zdálo, že někdo buší na dveře. Nejednalo se o sen, ale tvrdou realitu a Adam vůbec neměl pocit, že se vyspal do různých. Chtěl ještě spát a byl ochoten oželeť i snídani.

„Nic nechci, můžete jít,“ zakrýval si polštářem uši.

„Tady je policie, jménem zákona otevřete!“ ozvalo se výhrůžně z chodby. Sex s krásnou ženou nemůže být přece trestný, i když je hříšný.

„Jménem zákona si otevřete sami, nezamkl jsem,“ odpověděl rozmrzele.

Do jeho pokoje vpadlo několik mužů v civilu, ani neměl chuť je počítat. Posadil se na posteli.

„Co se děje?“

Jeden mu strkal nějaký odznak pod nos. Další prohlíželi pozorně jeho pokoj, jeden dokonce otevřel jeden z šuplíků ve skříni. Ten s odznakem na Adama hned spustil: „Můžete nám říct, kde jste se nacházel včera v noci?“

„Jistěže,“ odpověděl Adam.

„Tak kde jste byl?“ zazněla nedočkavá otázka.

Adamovi došla neskutečná absurdita. Co jim měl říct? Že pro něj večer přijela limuzína se záclonkami a neví, kam jeli? Že se pak v nějaké přepychové vilce miloval celou noc na všechny způsoby s nádhernou ženou, která si říká Renata, ale víc o ní neví?

„A co se stalo?“ zahučel nevrle a snažil se získat čas.

„V noci byl zavražděn inženýr Formis,“ oznámil mu kriminalista. „Kde jste byl v noci?“

Adam náhle procitl, jako by ho polili studenou vodou.

Když jim řekne pravdu, dopadne to stejně, jako kdyby si něco vymýšlel. Přišlo mu to celé jako neuvěřitelně zpackaný vtip a i přes tragičnost okamžiku se začal nahlas smát.

„Nesmějte se a mluvejte!“ požadoval po něm kriminalista, zatímco jeho kolegové zkoumali pokoj a jeho osobní věci.